

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΕΣΤΡΕΓΚΕ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

φακός του μάστιγα Μπαμπού έτρεψε στά χέρια του, ενώ διάβαζε στην έφημερίδα τό τεύχος της άπιστευτής, της καταλιηκτικής είδησεως:

... 'Ο γερός δολοφόνος, ύποβληθείς υπό του διοικητού του αστυνομικού τμήματος είς μακράν και έξαντλητικήν ανάκρισιν, ήναγκάσθη εν τέλει να ύμολογήσῃ τὸ έγκλημά του και ν' άποκαλυφῃ τὰ όνόματα των συνενόχων του. 'Η αστυνομία εύρισκεται ήδη επί τῃ ίχνῃ των, επίκειται δὲ ἡ σύλληψίς των...

'Ο μάστιγα Μπαμπού τσαλάκωσε την έφημερίδα με μιá νευρωχί κίνηση, πέταξε τὸ φακὸ σὲ μιá άκρη του τραπέζιού κι' έτρεψε δυνατὰ τὰ χέρια του. 'Υστερα, γυνώνιτας πρὸς τὸ κρεβάτι, όπου ήταν άκόμα ύπαιλαμένος ὁ άνεψφός του ὁ Φρειδερίκος, ρώτησε με βαρειά φωνή:

— Έτσι, λοιπόν, ε; 'Η αστυνομία θά πατήσῃ σὲ λίγο τὸ σπίτι μου, τὸ τίμο σπίτι μου;...

— Αὐτὰ παθαίνει ὁποῖος μπλέκει με πρωτόβγαλτους! άποκρίθηκε ὁ Φρειδερίκος.

— Σώτα, έλεείνε! ἀναίτηθε! Ξέσπασε ὁ γερός. Δὲν μετανοεῖς διόλου γιὰ τὸ έγκλημά σου!... Δὲν βιάσο να σιθανάσαι την παραμικρή τύχη συνειδήσεως που σκοτώσατε ένα άνθρωπο γερό και άντεράσσο, ένα άνθρωπο πού!

— Καλά, καλά, μη' φωνάζεις! Έτσι! τὸν διέκοψε ὁ Φρειδερίκος. Έσύ κανένας σάν να έπρωξοιτο να με καταδώσης στην αστυνομία!... Δὲν μου φτάνουν τώρα τὰ δικά μου βάσανα, έχω και σενα...

— Παλιάνθρωπε!...

Καὶ ὁ υπάριστα Μπαμπού σηκώθηκε ὀρθος, τρομερός κι' έπιβλητικός. 'Α! πλήρωσε πούδ άκριβὰ την άδυναμία που είδειξε άπέναντι του άνεψφού του. 'Όταν πέθανε ἡ άδελφή του, πήρε κοντά του τὸ γνιό της, τὸ Φρειδερίκο, τὸ άσσο αυτό παλληκάρη που τὸν διασκέδαζε με τὸν φαιμαρρονισμό του και με τίς έρωτικές του περιπέτειες.

— Δεκαεφτά χρονῶν παιδι και ξέρει τόσο καλά τίς γυναίκες! Έλεγε με θαυμασμό και περηφάνεια ὁ γερός στρατιωτικός.

'Ο Φρειδερίκος έκανε συχνά χρέη και άχε σχέσεις ύποπτες. Μά ὁ θεός του πλήρωσε πάντα τὰ χρέη του αυτά, έπειδή δὲν ελεγε τὴ δύναμη να φανῃ άισθητός στον άνεψφό του, να του τριξῇ τὰ δόντια... Κι' έτσι, σιγά-σιγά, ὁ άνεψφός του, που δὲν ελεγε κανένα άνθρωπο να του έπιβληθῇ και να του δείξῃ τὸ σωστό δρόμο, έφτασε σὲ τὸ σημείο να γίνῃ δολοφόνος! Καὶ τὸ δολοφόνο αυτό φιλοξένοσε τώρα σὲ τὸ σπίτι ὁ Μπαμπού, ὁ άπόστρατος λοχίας τῆς τελενοφυλακῆς, τιμημένος με τὸ μετάλλο άνδρείας, ένας άνθρωπος σεβαστός σ' όλη τὴ συνοικία, ένας παλιός στρατιωτικός που θά τὸν κήτευαν με τούς ήχους τῆς Μασσαλιώτιδος!...

'Η σκέψῃ αὐτῆ έκανε τὸν μάστιγα Μπαμπού έξω φρενῶν. Πλησίασε τὸν άνεψφό του, τὸν άρπαξε ἀπὸ τὸ γακὰ τῆς πιτζάμας του, τὸν τράνταξε και τὸν ελεγε:

— Συλλογίζεσαι τί έκανες, ἄθλιε; Σκότωσες ένα δυστυχισμένο άνθρωπο τῆς ήλικίας μου. ένα τίμο έμπορο...

— Δὲν ήταν δά και τόσο ένταμος! ελεγε ὁ Φρειδερίκος, προσπεθώνοντας να γελάσῃ, γιὰ να κρύψῃ την ταραχὴ του. 'Έκανε κορυφά και τὸν τοκογλύφο!...

— Αὐτὸ δὲν σ' ενδιαφέρει! 'Έκομψες τὴ ζωὴ ενός ανθρώπου! Καὶ δὲν έχεις συνείδηση τῆς πράξεώς σου!... Τί έκανες, δυστυχισμένο παιδι!... Γιατί με πικρανω τόσο στὰ γερομάτια μου;... Τί θά λῆ τώρα ἡ μητέρα σου, που θά σὲ κυττάξῃ ἀπὸ ψηλά;

Καὶ ὁ μάστιγα Μπαμπού, τασκαμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, έπεσε σὲ μιá καρδιά που βρισκότανε δίπλα σὸ κρεβάτι, άκούμησε τούς άγκῶνες του στὰ γόνάτα του κι' έπιασε τὸ κεφάλι του με τὰ δύο χέρια του...

***

'Ο Φρειδερίκος κάρφωσε τὰ βλέμματά του στην ὀροφή του δωματίου και ἀνατόλησε τίς διάφορες φάσεις του δωματίου.

'Ένας άι' τούς συντρόφους του, ὁ Γκαστὼν Λου, ελεγε δείξει τὸ

μαγαζὶ τὸ γερού. Τὸ ελεγε ἀνακαλύψει μαζὶ με τὸ Ρενὲ και τὸν Τοτόρ. 'Ήσαν και ὁ τρεῖς νέοι, δεκαεφτά έως δεκαεννέα ετών, με τρομερὴ άκόμα έπιδερμίδα, με μάτια άθωα, αλλά με ψυχὴ σκοτεινὴ και ἀνήσυχη. 'Ανεγνώσαν και ὁ τρεῖς γι' άρχηγο τὸ Φρειδερίκο, έπειδὴ τούς ελεγε έπιβληθεῖ με την έξυπνάδα του και τὸ αὐταρχικό ύφος του. 'Ως τότε, τὰ μόνα παραπτώματά τους ήσαν διάφορες μικροκλοπὲς στὰ ἴδια τὰ σπίτια τους. Τώρα όμως χρειάζοντοσαν περισσότερα χρήματα, γιὰ να έξυμνίσουν την ύποπτη άρετὴ μιὰς τραγουδίστρας, που τραγουδοῦσε κάθε βράδυ σ' ένα λαϊκό μπαρ τῆς πλατείας Πιγκάλ... Κι' έτσι ὁ Γκαστὼν πρότερος στην παρέα του να ληστεύσουν τὸ γερό εκείνο ρολογιά, που κομῶτανε σ' ένα δωμάτιο, πίσω ἀπὸ τὸ κατάντημά του. 'Η συνοικία ήταν ήσυχη κι' άπόκείνη... Δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο.

'Ο Φρειδερίκος δὲν βρήκε άσημο τὸ σχέδιο αὐτό. Καὶ, μιὰ νύχτα, μπήκανε στὸ μαγαζὶ τὸ ρολογιά. Μά ὁ γερός ὅχι δὲν ήταν ἀπὸ τούς άνθρώπους που άρηνουν εύκολα να τούς κλέψουν. Καὶ ὁ τρεῖς νεαροὶ ληστὰ θά την ελεχαν πούδ άσημα άν, την τελευταία στιγμή, ὁ Γκαστὼν, τρελλός ἀπὸ τὸ φόβο του, δὲν κάρφωσε στην καρδιά του γερού ένα σουγιά που ελεγε μαζὶ του... 'Ο Φρειδερίκος τὰ χρειάστηκε, όταν ελεδε τὸ ρολογιά χαλλωμένο σὲ λάτωνα, με μάτια θρόνιωνχα!... Μά ήταν πούδ άργά πούδ γιὰ να μετανοήσουν... 'Αδειασαν τὰ συρτάρια του γερού, κορῶστηκαν τὰ χρήματα που βρήκανε—κάτω έξῃ χιλιάδες φράγκα—κι' έφυγαν, παίρνοντας ὁ καθένας και ἀπὸ μιá διεύθυνση.

'Ο Φρειδερίκος γυρνοῦσε δύο μερες σὸ Παρίσι, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, μη' τολμῶντας οὔτε να άγοράσῃ μιá έφημερίδα γιὰ να διαβάσῃ τίς λεπτομέρειες τὸ έγκλημάτους, οὔτε και να πῶσῃ δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο. Δὲν ήξερε τί άπόγιναν ὁ σύντροφοί του...

Μόλις άνοίξε τὰ μάτια του, άκουσε με τρόμο τὸν θεό του να του διαβάσῃ την έφημερίδα...

Τέλος, την τρίτη μέρα, πεθαμένος ἀπὸ την άγωνία και την έξαντληση, ξαναγύρισε σὲ τὸ σπίτι του θείου του. Βοήθη τὸν υπάριστα Μπαμπού ἀνήσυχο και ταρασμένο γιὰ την έξαράνισή του. Τὸ ὀμολόγησε τί ελεγε κανέι. Καὶ ύστερα, βέβαιος πως ὁ θεός του θά τὸν προστατέψει και δὲν θά τὸν πρόδιδε στην αστυνομία, έπεσε σὸ κρεβάτι και κοιμήθηκε βαρεά, άδιαφορώντας γιὰ ὁ τὸν τρώο και την κατάληξῃ τὸ γερού στρατιωτικό.

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρωί, μόλις άνοιξε τὰ μάτια του, άκουσε με τρόμο τὸ θεό του, που πέρασε ὀχι τὴ νύχτα άγονικος, να του διαβάσῃ την έφημερίδα που έγραφε ὅτι ελεχαν πῶσῃ τὸν Γκαστὼν! Καὶ τὸ παληόπαδο αὐτὸ ελεγε καταδώσει τούς συντρόφους του!... Καὶ τώρα θά τὸν κληγοῦσαν ὁ αστυνομικοί!... 'Η καρδιά του Φρειδερίκου χτυποῦσε δυνατὰ. 'Ώστος τὸν κληροῦσατε κάτω; ἡ σκέψῃ πως έφτανε να παρακαλέσῃ τὸ θεό του γιὰ να τὸν συγκινήσῃ και να τὸν κρύψῃ ἀπὸ τὴν αστυνομία.

... Έξαινα, ὁ μάστιγα Μπαμπού σήκωσε τὸ κεφάλι του. 'Αγρια αποφασιστικότητα του ελεχαν ἀλλάξει τόσο, ὥστε ὁ άνεψφός του δυσκολεύτηκε να τὸν ἀναγνωρίσῃ. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή μονάχα άρχισε ν' ἀνησυχῇ σοβαρά.

— Φωντάξεσαι—ψιθύρισε ὁ γερός στρατιωτικός με βραχνὴ φωνή—ὅτι θά σ' άρῆσω ν' άμείψας τ' όνόμα μου;

— Τί σκοπεύεις να κάνης; τραύλισε ὁ Φρειδερίκος.

— Θέλω να πεθάνω με καθαρό μετωπο! φώναξε ὁ Μπαμπού, ἀνάβοντας. Καὶ θέλω να πεθάνης κι' εσύ εξαντισμένος—συνεπλήρωσε με σπῆ που έτρεμε λίγο.

Σηκώθηκε ύστερα ἀπὸ τὴ θέσι του, πλησίασε ένα έρμῶρι, τράβηξε ένα συρτάρι, έβγαλε ένα παλιὸ περιστρωτό τῆς ύπηρεσίας και τὸ γέμισε.

'Ο Φρειδερίκος τὸν κύτταξε με θρόνιωνχα μάτια ἀπὸ τρόμο.

— Θεε, θεε!...

Μά ὁ Μπαμπού έκανε πως δὲν τὸν άκουσε... Πλησίασε σὸ κρεβάτι, ἀπῶσε τὸ περιστρωτό στον άνεψφό του και τὸν ελεγε:

— Πάρε αὐτό!... Καταλαβαίνεις τί πρέπει να κάνης... Αὐτὴ ἡ χειρονομία σου θά σ' έξηλεώσῃ στὴ συνείδησι των ανθρώπων! Τ' όνόμα μας δὲν θά κηλιδοθῇ!... Θά βρεθοῦν ίσως μάτια να σὲ κλέψουν.

— 'Όχι! ὄχι!... οὐρλιασε ὁ Φρειδερίκος. Καὶ μ' ένα πῆδημα βράθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι!...

— Δέν θέλω νά σκοτωθώ! φώναζε απλώνοντας τὰ δύο χέρια του. Είμαι νέος! Θέλω νά ζήσω, νά χαρώ τή ζωή μου!... Μή, θείε, μή μου ζήταξ ἕνα τέτοιο πράγμα... Αυτήσου με!... Δέν είμαι ὁ Φρέντισον, ὁ ἀγαπημένος σου ἀνεψιός;...

Τὸ χέρι τοῦ μαύριμα Μπαμποῦ, ποῦ κρατοῦσε τὸ περιστρόφο, κλονίστηκε... Ὡστόσο, ὁ γέρος στρατιωτικῶς δέν ἄφησε τὴν καρδιά του νά μαλακώσει ἀπὸ τὸν οἶκτο.

— Πρέτει!... εἶπε μὲ φωνὴ βαρεὰ κα' ἀλόγιστη, ἀνεξιλέωτος ὁπος ἡ μοῦρα...

— Ὄχι! ἐπανελάβε ὁ Φρειδερίκος. Δέν θὰ σκοτωθῶ! Καλύτερα ἔχω νά παραδοθῶ ἐπὶν ἀστυνομία... Δέν θὰ με καταδικάσουν ἀσπληρά, γιατί εἶμαι νέος ἀκόμη... Θὰ με βάλουν ἐπὶ φρουρά... Μά δέν με περῶσει. Θὰ ἐξοικονομῶ νά ζῶ, ν' ἀναπνεύω... Καί ὕστερ ἀπὸ λίγα χρόνια, θὰ εἶμαι πάλι ἐλευθερός...

— Δέν θὰ περῶσις ἀπὸ δικαστήριο! Δέν θὰ διασῶρις τ' ὄνομά μας σ' αὐτὸ τὸ βόρυδρο!... θανατοφώνησε ὁ γέρος. Πρέτει νά... νά σκοτωθῆς!

Ὁ Φρειδερίκος ἔκανε τότε μιὰ κίνησι, σάν νάθελε νά τρέξῃ ἐπὶν πόρτα καί νά βγῆ ἔξω μὲ τίς πιτζάμες. Μά δέν πρόφτασε... Ἐνας περιβολισμός ἀντήρησε. Καί σφαιροῦσε καταγῆς, μὲ μιὰ σφαῖρα ἐπὶν καρδιά... Ὁ οὐρανὸς τοῦ γὰρ κίτταξε τότε σάν ἀποβλακωμένος, σάν νά μὴ καταλάβαινε τί εἶχε συμβῆ. Ὑστερα γονάτισε δίπλα στο Φρειδερίκο, τοῦ χάρθηκε τὸ κεφάλι καί ψιθύρισε κλαίοντας:

— Συγνώρισε, παιδί μου, μὰ τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλὸ σου...

— Ἐρχομαι νά σᾶς ἀναγίρω, κίριε ἀστυνομίε—εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ μαύριμα Μπαμποῦ στο δικαστῆ τὸ ἀστυνομικὸ τιμήματος τῆς συνοικίας, ἐπὶν ὁποῖο παρουσιάστηκε ὕστερ ἀπὸ μιὰ ὥρα—πὼς ὁ ἀνεψιός μου, ποῦ καταδιώκεται ἐπειδὴ συνείργησε σ' ἕνα ἐγκλημα, μετανόησε γιὰ τὴν πράξι του καί αὐτοκτόνησε... Βαρὴ ἦταν τὸ παράπτωμά του, μὰ βαρεὰ εἶνε καί ἡ τιμωρία ποῦ ἐπέβηλε ἐπὶν ἐαυτὸ του...

Ὁ ἀστυνομὸς κίτταξε κατάβλητος τὸ γέρο, ποῦ τοῦ εἶχε ἀνακοινώσει τὸ δράμα αὐτὸ μὲ τόση ψυχραιμία. Κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδιάς του, σηκώθηκε ἀπάνω καί τοῦφριξε μὲ συμπάθεια τὸ χέρι.

— Ἐδχαρ-στο!... τραύλισε ὁ μαύριμα Μπαμποῦ. Ἐχχαρ-στο!...

Καί δύο δάκρυα κίλησαν ἐπὶ μαρμαίνα μάγουλά του. ΠΙΕΡ ΛΕΣΤΡΕΓΚΕ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Τὸ γέρικο λιοντάρι εἶνε πὸ γερὸ ἀπ' τὸ νεὸ γαϊ-δοῦρι.

Στὴ σπηλιά τοῦ λιονταριοῦ πάντα καραδοκᾷ ὁ Χάρος, ἀκόμη κα' ὅταν τὸ λιοντάρι δέν εἶνε μέσα.

Ὅταν τὸ χέρι σου βρεθεῖ μέσα στοῦ λιονταριοῦ τὸ στόμα, τραβᾶ το ἔξω ὅσο πὸ γρήγορα μπορεῖς.

Στοῦ ψόφιου λιονταριοῦ τὸ πτόμα καί τὰ πὸ μικρὰ πουλιά τοιμολογοῦν.

Ὅποιος κάνει τὸ λιοντάρι ἐπὶς εἰρήνης τὸν καρδὸ, γίνεται λαγὸς καί τρέχει στοῦ πολέμου τὴν ἀνεπιτοπιμαία.

Ποτὲ σου μὴν ξενιάς λιοντάρι ποῦ κομιάται.

Εἶν' ἀσχημὴ δουλειὰ νά παιξῆς μὲ τοῦ λιονταριοῦ τὰ δόντια.

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

Τοῦ πατὰ ἡ τσέπη δύσκολα τρυπάει.

Δίνε τοῦ πατὰ νά πίνῃ, γιατί ὁ διάκος του διαρεί.

Ἡ μὴν πιάνεσι μὲ τοὺς πατάδες, ἡ δέρινε τοὺς ἀλύτητα.

Εἶνε δίχηνο τοὺς πατάδες νά τοὺς τρέψῃ ἡ ἐκκλησία.

Κατὰ τὸν πατὰ κα' οἱ ἐνοριτες.

Ἄν σὲ δαγκώσει λύκος ἢ πατὰς, δύσκολα θὰ γιαιρεν-τῆ ἡ δαγκωματιά σου.

Ὅταν σούρθει ὁ πατὰς στοῦ σπιτι νά μὴν χαίρεισαι πολε, γιατί πολε γρήγορα θὰ σοῦ ζητήρησ προσφορά.

Ὅ πατὰς ἐπὶν ἐκκλησία κα' ὁ χωριατικὸς στοῦ χωριάρι (ἡ πατὰς πατὰς, ἡ ξενιάς ξενιάς).

Τὸν πατάδων οἱ κωνιάδες, εἶνε καρδὸ διαβόλου.

Τὸν πατάδων οἱ κωνιάδες, εἶνε καρδὸ διαβόλου.

Τὸν πατάδων οἱ κωνιάδες, εἶνε καρδὸ διαβόλου.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ» ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΣΥΝΗ

Ποτὲ ἀπὸ οἶδερο ἀσχημὸ σπαθὶ γερὸ δέν φριάνεις. Τὸν πιλοτένιο ἀνθρώπο μὲ τὴ σπουδὴ δέν σιάνεις...

Ἡ ρίζα ἡ πρώτη τὸν βαστά.

Ἡ οὐρανοστάλακτι βροχὴ, ποῦνα ἡ ζοιὴ ἐπὶν πλάσι, γεννά στοὺς κίμπους δαύλουδα καί δέντρα μὲσ' τὰ δάση, μὰ μὲσ' στοὺς βόρυδρους θρώμακα χωριάρια ξελετά. Μὴν καρτεράς τριαντάφυλλα μὲσ' ἀπ' τὸ σπιτο τὸ νερό, καί μὴ τὸ σπόρο σου σκορπᾶς καί χιάνεις κόπους καί καιρο.

Ἔτσι καί μὴ τὸν ἄτιμο μὲ κλισωμένη ἀγαλιάς, γιατί τὴν κλέβεις τοῦ καλοῦ καί ἐπὶν λακο τὴνε σκορπᾶς. Ποτέξ δέν πρέπει ἕνας σοφὸς μὲ γέλιο νά χωνεῖτῃ. Τὰ λόγια ἐνὸς ἀγροματιου γιατί διλάτῃ ἀμαρτάνει:

Ἄπὸ τῆ μιὰ τὴν ἴδια του ἀξία ὁ ἴδιος κλέβει κα' ἀπὸ τὴν ἄλλη πὸ ἀμαθὴ τὸν ἀμαθὴ τὸν χάνει. Ντροπὴ εἶνε τὸ ἀμαρτημα ἀπ' ὅλοισ καί νά γίνῃ, μὰ εἶνε τρισεμρῶτερο νά γίνῃ ἀπὸ σοφὸ.

Γιατί τῆ γνώσι τοῦ Θεοῦ ἔχει ἄριμα αὐτὸς κρυφὸ, νά πολεμᾷ τὸ Σατανὰ καί νά νικά μ' ἐξέλιη. Καί κριμα ἐπὶν πολεμιστῆ πᾶχι ἄριματα γοιμάτα, καί σκλάβο τόνε σέρνονει, σάν τὴν πομπὴ τῆς στρατιά!

Κι' ἕνας μογάχα ἀγροματιου σ' αὐτὸν τὸν κόσμο φτάνει μέσα ἐπὶν χώρα τὸν σοφὸν σὲ κίριες νά τοὺς βάνῃ. Γέμισ' ἀπὸ ροδόσταμα μιὰ στέρινα, πέρα ὡς πέρα, καί ρίξε μέσα ἕνα σκην... θὰ τὸ θρωμῆσ' ἡ λέρα.

Ὅσο ὁ ἀνθρώπος σπαλίνει νά τὸν νουίσης δέν μπορεῖς. Οὔτε ξέριες τὸ τι κρύβει μὲσ' τὸ τοῦ του ἡ σπὴν καρδιά. Δάσος ποῦ ἦσυχο λουφᾶει, ἦσυχο μὴν τὸ θαρρεῖς: Εἰμφορεῖ νά κρυθεῖ ἀγρομα, κωμωμένο ἐπὶ κλαδιά.

Νά μὴν παρξενενοσαι ἄν τοῦ φρονίμου ἡ κρισι, μὲσ' ἐπὶν κοιτὸν τῆ σεντροφιὰ, περῶσε. Ξεχωμμένη... Μὲσ' στοῦ ταμπούδου τῆ βοῆ ἡ λέρα πᾶσι χαμμένη, καί μὲσ' ἐπὶ σκόρδα ἡ μορφοδιά τοῦ κρινεο θὲ νά σβόσι.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Κάποιοι δοῦλοι ἐνὸς Σουλτάνου εἶταν σ' ἕναν ἄστυργό:

—Ἐτὶ σοῦ εἶπε δὰ ὁ Σουλτάνος γιὰ τὴν τάδε τῆ δου- (λαϊά) :

Κι' ἀποκρίθηεν ἐκεῖνος: —Ἐτὶ μπορῶ νά ξέρω ἐγὼ; Θὰ τ' ἀκούσιες κα' οἱ ἴδιοι ἀπ' τὸν ἴδιο Βασίλειο.

Κι' ἀπαντήσανε: —Ἐσοῦ 'σαι ὁ Βεζύρης ὁ μεγάλος, ὅταν κυβερνάς τῆ χώρα.

Ἄπ' τοῦ Βασίλειο τὸ στόμα ποῖος μπορεῖ νά μᾶθῃ κα' ἄλλος, ὅτι ξέριες ἀπὸ τώρα;

Ὁ ξυπνὸς ποτὲ δέν λεφᾶ ὅσα ξέριες κα' ὅσα μάθει. —Ἄν θὲξ ἦσυχο κερᾶλι, κρυθε ὅτ' ἔχει μὲσ' ἐπὶ στὰ βάθη.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Εἶταν σ' ἕνα διαδασμένο: —Τοῦ ἄρχοντά μας τὸ χαρέμι κρυθεῖ σκλάβος ξωχρῶριες, ποῦνα θρώμα ἡ κωμῆμα! Πῶς, λοιπόν, γιὰ τῆ Φατιμὲ τὸν μοχαζὶ ἡ καρδιά του τρέμει, μὰ ποῦ κεινὴ δέν ἀξίειε μέσα σ' ἄλλα τὰ κοριμάτα. Καί τοὺς εἶπεν: —Ὅτι μπάινει ἐπὶς καρδιάς μας τὰ παλάτια φαίνετ' ὀμορφο ἐπὶ μάτια.

Ὅταν ὁ ἀρχοντιὰς θὰ δεῖξῃ τῆς συμπληρίας του τὰ χᾶδια καί ἐπὶν πὸ βρωμιάριη ἀκόμα, γιὰ καλὸς θὲ νά φωνῆ. Κι' ὅταν πάλι κωμφορῶριες δεῖξει σ' ἄλλοισ σημάδια, κι' οἱ ἴδιοι οἱ ἀλλοισ τὸν ἀκόμα θὰ τοῦ κόνουν τῆ φωνῆ. Σάν-θορεῖ κανεῖς μὲ μάτια κωμωμένα κα' ἀγρομα, καί τὸν Ἰωσήφ τὸν ἴδιον ἀσχημὸν θὰ τὸν θωρησῃ. Μὰ σάν βλέπει μὲ τὰ μάτια ἐκεῖνοῦ ὅτ' ἀγαπᾷ, καί τὸν Βεζζεβοῦ ἀκόμα γι' ἀγρομα θὰ ξωχρῶριος.

(Μεταφρ.) ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΚΙΛΙΓΚ

Ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρίτσαρντ Κίλιγκ πού-λησε κάποτε ἕνα αὐτογράφο του, πρὸς ἕνα σελίνι τῆ λέξι. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἕνας γνωστὸς του, γιὰ νά τὸν περῶξῃ, τοῦ ἔγραψε τὴν ἔξῃ ἐπιστολή:

Μεγάλε μου φίλε, ἀφοῦ ἐννοεῖς νά πουλᾶς τῆ σοφία σου μὲ τῆ λέξι, στείλε μου καί μένα, σὲ παρακαλο, μὰ λέξι, τὸ ἀντίτιμο τῆς ὁποίας σοῦ ἐσκακλιώ.

Ὁ Κίλιγκ, ἀφοῦ τσέπωσε τὸ σελίνι ποῦ ἦταν ἐσκακλιωτο ἐπὸ φράκελλο, πῆρε ἕνα ταχυδρομικὸ δελτάριο, ἔγραψε ἐπάνω τῆ λέξι «εὐχαριστῶς» καί κατόπι κωμῆ-δισε τῆ διεύθυνσι τοῦ φίλου του ἀπὸ τὸ γράμμα του καί τὴν ἐκόλλησε ἐπάνω στοῦ δελταρίου. Ἔτσι ἔστειλε ἐπὸ φίλο του μιὰ μόνο λέξι, αὐτὴ ποῦ τὸν πληροῖηκε!

